

Retning, hendes egentlige Anlæg pegede. Hun mente dog senere, at hun havde haft Gavn af Malningen for sin Forfattervirksomhed, idet hendes Iagttagelsesevne var bleven uddannet.

Den store Landsby Hørby, med flere Herregaarde i Nærheden, gav Lejlighed til en hel Del selskabelig Omgang. Hvor den statelige Fru Benediktson viste sig, indgød hun Respekt og Forundring. Hun var ikke blot i ydre Henseende „et Hovede højere end alt Folket“, ogsaa i indre Henseende maatte Mennesker sé op til hende, en Situation, der som bekjendt indgyder nogle Naturer Hengivenhed, men atter andre Uvilje.

Den, som ved et overfladisk Møde i Selskabslivet havde anset Viktoria Benediktson for stiv, stolt og kold, blev imidlertid gennemvarmet af hendes hjærtensgode Væsen, dersom de bragtes i Berøring med hende ved en Sorg eller Glæde, som hun kunde dele.

Interessen for Sladder delte hun derimod aldrig, og hun plejede i Selskaber at redde sig ud af Fruernes Kreds, som var optaget af disse Interesser, og ind til Ungdommen. Hun satte sig da ved Fortepianoet og spillede ufortrødent Dansemusik til de unges Glæde og Taknemmelighed. Glad sad hun da selv i Ungdomsskaren, der flokkedes om hende og kappedes om at vise hende sin Beundring og Hengivenhed. Hendes Magt over Ungdommen var ubegrænset. Hendes Stedbørn tilbad hende og var stolte af hende. Hun var et, i Kraft af selve sin indesluttede Hemmelighedsfuldhed, fortryllende Væsen, som kunde styre med et Ord, tæmme med et Blik og vække Lyksalighed ved et af sine sjældne rosende Ord eller sine endnu sjældnere Kjærtegn. Hendes Mishag var knusende, hendes Godhed rørte altid paa en inderligere Maade end andres.

Det var ikke blot Børn og unge, som følte dette stille, dybe Væsens uimodstaaelige Tiltrækningskraft. Den aldrende Mands unge Hustru blev ofte Gjenstand for andre Mænds Hyldest, en Hyldest, som i det mindste én Gang stod paa Grænsen af en alvorligere Følelse. Dette Venskab bragte en Rigdom af Sympathi, af udviklende Tankeudvexling, af Varme ind i Ernst Ahlgrens Liv. Den Maade, hvorpaa Manden behandlede denne Sag, — en Atydning deraf findes i *Ur mørkret* — udvidede, som ved et Jordskjælv, Kløften mellem Mand og Hustru.